

«Mina ja mina – minu tütar, minu laps, aga mina ütlen, et selliseid mehi mu ellu rohkem ei tule! Ja ma ei kavatsegi elus rohkem kui ühe korra armuda!» karjatas Kaja, nagu Kalamaja Julia.

Ainult et see Romeo oli... Võeh.

«No seda oleme kõik me endale kunagi lubanud. Aga tänapäeval on kõik teed lahti, igalt kontinendilt võib igal sekundil uue mehe saada. Mistahes värvi, tead. Maailm on hakkajaid mehepoegi täis ja sina oled ilus tüdruk. Kui sa praegu kõik pisarad juba ära valad, siis teiste jaoks ei jäägi midagi. Mille abil siis järgmisi ebaõigeid välja praakida?»

Kaja oigas: «Sa ei tea üldse mitte midagi. Ta on *kunstnik*... fotokunstnik. Me juhtusime ühel päeval tänaval kokku ja ta andis mulle oma nimekaardi. Kutsus oma stuudiosse pildistama. Ütles, et mul on huvitavad silmad. Ja siis ma läksin ja ta tegigi minust pilti... Kunstilisi fotosid tegi.»

Andres mõtles tüdinult, et jälle üks geenius. Küsis aga: «Sul olid ikka kenasti riided seljas, ma loodan?»

«Paps, kelleks sa mind pead?» küsis Kaja tüdinult.

Väga tüütu on, kui sul rahumeeli kannatleda ei lasta.

Andres õpetas: «Jumal tänatud! Ja ära sa mitte kunagi võtagi fotograafi juures riideid seljast ära – ma ütlen seda sulle mitte kui isa, vaid kui politseinik.

Kui ennast esimese libeda vile peale paljaks ei koori, siis ei tule hiljem kahetseda.»

Kajal viskas see manitsemine väga kiiresti üle.

«Ma ei ole enam mingi tita. Ma olen kuusteist täis. Ja loomulikult võtsin ma riided seljast ära, sest tema teeb kunsti, mitte pornot! Suurt kunsti teeb. Valgus, varjud, ruum, pilgud... Ja need pildid lähivad näitusele,» teatas Kaja väga tähtsalt.

Andres ägas: «Oh, milline kergendus! Mõtles, kui nukker, kui kogu maailm seda kunsti ei näeks...»

Neetud rõvedad kommionud.

Noorte neidude hukutajad. Nad loovad näitsikutele illusiooni, et stuudio on eriline ja turvaline väike maailm, mis on ülejäänud maailmast täiesti eraldi ning mõeldud vaid väljavalitutele. Kuivõrd sa oled juba kommionu erilisse maailma ülendatud, võid teha kõike, mis hetkel sind lihtsurelikest ja madalakes-test eristab. Loomulikult mõtlevad neid ka võimalusele, et selles eksklusiiv-mullis pildistatu satub lihtsurelike kätte. Ja mis siis?

Sel hetkel ei tähenda see midagi.

Sel hetkel, kui laps on kommionu mõju all, võidutseb tema minadest see, kellel on savi ja suva, mida muu maailm näeb või teeb, arvab või salvab. On ju teada, et meil kõigil on mitu mina. Erinevad tahud, mis mõnikord on omavahel suisa tülis. Heal juhul on need minad omavahel sõbrad – siis me ei saa

arugi, kui mitu neid on. Kui lõhestumine ja kihistumine on väga terav, tundub mõnikord, et hakkame hulluks minema, aga me ju lihtsalt koosnemegi mitmest minast. Erinevatel eluperioodidel võidutseb mõni meie minadest – teate küll laulu «I'm a bitch, I'm a lover, I'm a sinner, I'm a saint, I'm a mother, I'm a child...» Kui ühe mina valitsusaeg saab mööda, asub domineerima teine – ja uus võib eelmise mina kuningriiki häbeneda, kahetseda, salata. Mis on kahtlemata rumal – kõik need perioodid õpetavad ju midagi. Ehk nagu õpetab psühhiaater Helgi Toomsalu suhtuma ka oma kõige rajumatesse ja sõgedamatesse eluepisoodidesse: «Ma võtan need. Kui ma midagi oma eluloost ei võtaks, oleksid õppetunnid raisatud ja valud maha visatud.»

Kaja noorukesest ja haprast, rabadast ja ebakindlast isikust oli aferistist «kunstniku» mõju all mõjule vallandatud üks – edev ja ekshibitsionistlik. Mida iganes see vallandumine õpetada võis, isa oleks selle nüüd kohe praegu tagasi kerinud ja ära keelanud, kui see vähegi võimalik oleks olnud. Raisatud või mitte. Olgu olemata.

Kaja tõstis aga tänamatult häält: «Palun sind, ära tee iseennast mulle ebameeldivaks. See mees on äärmiselt intelligentne ja andekas ja... Meil oli väga tore koos... Ma inspireerisin teda ja tema oli minuga nii õrn ... aga ühel päeval tuli tema naine stuudiosse

ja hakkas mu peale karjuma. Ja siis kunstnik ei tahtnud enam, et ma seal käiksin. Ise polnud ta mulle üldse öelnudki, et tal naine on...»

Oi armas aeg, ja see infantiilne pontu väitis äsja, et ta pole tita, vaid kuusteist täis!

Andres alustas keissi lahendamist: «Rohkem te ei kohtunud?»

«Me rääkisime pärast seda korra kohvikus juttu. Ma tean, et ta armastab mind... aga ta ei tahtnud oma naist kurvastada. See on kunstnikust nii kena. Minu meelest on see eit paraku üks igavene kole vana nõid. Üldse ei sobi talle. Ma tahan nüüd üksi jääda.»

Andres pomises head-ööd-musi asemel: «Jah, eks see maailm ongi päris karm koht elamiseks... Parem on vist tõesti ise muutuda aegsasti kalgiks, kui lasta teistel endale haiget teha. Vist tõesti.»

Andres suudles tüdruku vaatamata tolle vastupunnimisele siiski laubale ja läks tagasi suurde tuppa. Kalade kaissu tuduma. Homme peab akvaariumi puhastama. Tundus, et erinevalt Katrinist vähemasti Kajale Andrese kalad meeldisid.»

Andres avas oma varahommikused, järjekordselt üsna väljamagamata silmad telefonihelina peale. Jagadam-jagadam-jagadamtataa! Ahoi, Tell, täna pole vend Västrikul vähemasti pohmelli.

«Västriku kuuleb...»